

Højres Tilslutning, hvoraf jeg maa drage den Slutning, at for saa vidt, som det ærede Medlem fra Verninge ikke havde faaet denne Tilslutning, vilde han have fraraadet Grev Holstein at danne dette Ministerium, ellers vilde der ikke være Spor af Mening i det hele, thi det er ikke andre end Konseilspræsidenten selv, der har at bestemme, hvilke Betingelser og Forudsætninger der maa være til Stede for, at han vil danne et Ministerium. En interessant Oplysning fik vi af det ærede Medlem fra Verninge, nemlig den, at den højtærede Konseilspræsident den Gang var vidende om, at der førtes disse Forhandlinger. (Modsigelse.) Det forekommer mig, at det ærede Medlem før bekræftede dette, men saa lader jeg det falde.

Hvad de forskellige Forslag om Overgang til Dagsordenen angaar, skal jeg kun sige til det ærede Medlem, som nylig talte (K. M. Klausen), at han ikke med nogen som helst Grund kan vente, at Socialdemokraternes Forslag om Overgang til Dagsordenen skal blive vedtaget, da det indeholder en misbilligende Udtalelse angaaende Lovene, der ordne Forsvars-sagen. Det Ting, som nylig med et Flertal har vedtaget Forsvarslovene, kan ikke umiddelbart efter ved en Dagsorden udtale sig imod sin egen Vedtagelse, det er en komplet Umulighed. Men det ærede Medlem maa endvidere vide, at der bag de Grupper, som gav Forsvarslovene deres Tilslutning, staar et Antal Vælgere, som er større end det Antal Vælgere, der staar imod, det er en uomstødelig Kendsgerning, saa hans Forudsætning om, at Folketinget ikke har den rette Sammensætning, er i denne Forbindelse ogsaa forkert.

Naar jeg imidlertid har taget Ordet, er det i Anledning af en Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident i Gaar, hvori han siger: „De Herrer“ — og det henvender han til Højre — „have støttet os og bekæmpet alle Forsøg paa at faa Rigsretssag rejst mod det ærede Medlem fra Ringkøbing, og de have udtrykkelig sagt, at naar de bekæmpede dette, var det, fordi de trængte til det ærede Medlem fra Ringkøbing for at faa Forsvarssagen ført igennem“. Jeg maa nedlægge den bestemteste Protest mod denne Udtalelse, som er fuldstændig greben ud af Luften. Maa jeg tillade mig i Anledning af denne Udtalelse at minde om, at der overhovedet ikke har været nogen Kampplads, hvor et saadant Forslag kunde bekæmpes. Der har overhovedet

ikke her paa Tingets Bord nogen Sinde været fremsat — og særlig ikke i den sidste Sommersamling — noget som helst Forslag om en saadan Rigsretsanklage. Spørgsmaalet om Alberti-Forhørene og alt, hvad der staar i Forbindelse dermed, kom frem ved Finanslovens første Behandling for et Aar siden, og i Samlingens fortsatte Løb blev selvfølgelig disse Forslag gentagende bragte paa Bane, ikke af os, men af Medlemmer af andre Partier, som stadig angreb det ærede Medlem fra Ringkøbing i Særdeleshed, men ogsaa det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg). Dernæst blev der ogsaa fremsat Forslag om Nedsættelse af et Udvalg — saa vidt jeg husker, kom det fra Reformpartiet —, som skulde tage Udskrifterne af disse Forhør under Behandling. Dette Udvalg blev nedsat, jeg fik Sæde deri, og det er derfra, jeg henter min Berettigelse til at nedlægge denne bestemte Protest. Dette Udvalg endte med at afgive en Betænkning paa Samlingens sidste Dag den 6. Maj. I Udvalget — det staar der i denne Betænkning — gjorde Reformpartiets Medlemmer gældende, at de Forhør, der vedrørte de ærede Medlemmer fra Ringkøbing og Frederikssund, overhovedet ikke henhørte under Udvalgets Kompetence, og da dette blev gjort gældende, maatte jeg erkende, at Reformpartiet havde Ret i dette, naar man saa paa Ordlyden af den Beslutning, der førte til Udvalgets Nedsættelse. Altsaa, for saa vidt havde Reformpartiet, og jeg tror ogsaa de moderate Repræsentanter, formel Ret i dette, at de vilde afvise Behandlingen af de Forhør, som særlig have Interesse for de to paagældende Medlemmer. Ikke desto mindre forelaa der Forslag fra Socialdemokraterne om Rigsretstiltale mod Alberti og de to ærede Medlemmer, og der fremkom i Betænkningen Forslag fra de Radikale om, at Sagen i visse Punkter skulde underkastes Undersøgelse og Paadømmelse ved Rigsretten. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at hvis et saadant Forslag som de Radikales var blevet vedtaget af Folketinget, var der overhovedet intet sket, fordi Betingelsen for at sætte Rigsretten i Gang, er, at der stilles bestemt Forslag om Rigsretstiltale mod bestemte Personer.

Men disse Forslag, som vare fremkomne i Betænkningen, kom overhovedet ikke til Forhandling her i Tinget, da, som jeg før sagde, Betænkningen først blev afgiven paa Samlingens sidste Dag, og fra den Tid, den 6te Maj, har der over-